

Pocăința aduce odihnă sufletului

Sunt mâhnit că nu trăiesc drept, dar nu pot mai mult. Știu că sunt sărac la minte, că am puțină carte și sunt și păcătos, dar Domnul iubește și pe unii ca aceștia, și de aceea sufletul meu e atras din toate puterile lui să lucreze pentru El.

O, cât de mare este mila lui Dumnezeu! Sunt un om atât de ticălos și rău, dar Domnul mă iubește atât de mult. El este însăși Iubirea și pe toți îi iubește așa și-i cheamă cu milostivire la El: „*Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi*” (Matei 11, 28). Această odihnă în Duhul Sfânt sufletul o primește pentru pocăință.

Suntem acum ultimii monahi.

Dar chiar și acum sunt încă mulți nevoitori (asceți) pe care Domnul i-a ascuns, pentru că ei fac minuni arătate, dar în sufletul lor nu se săvârșesc în fiecare zi adevărate minuni, numai că oamenii nu le pot vedea.

Sfântul Cuvios Siluan Athonitul, *icoană*

Iată o minune: când sufletul înclină spre mândrie, el se cufundă în întuneric și deznădejde, dar când se smerește, atunci vin bucuria, străpungerea (inimii) și lumina.

Cine nu se nevoiește, cine nu se căiește sincer, acela nu cunoaște, nu simte harul. Dar Domnul a dat cu milostivire oamenilor pocăința și cei ce se pocăiesc se mântuiesc toți fără excepție.

(Cuviosul Siluan Athonitul, Între iadul deznădejdiei și iadul smereniei, în traducere de Pr. Prof. Dr. Ioan Ica și Diac. Ioan I. Ica jr., Editura Deisis, Sibiu, 2001)

"Sfântul Mucenic Fanurie mi-a readus fiul la viață!"

Pe 27 iulie 2002, în timp ce mă aflam în satul Chania, am fost sunat să merg în Atena pentru că Andrei, fiul meu, era foarte bolnav. De aceea, în ziua următoare m-am aflat în casa celui mai mic fiu al meu, în Kalithea, Atena.

Atunci am aflat cum au evoluat lucrurile până în acel moment. De o săptămână, Andrei avea o febră oscilantă și probleme digestive, astfel că s-a dus la Spitalul Tzaneio pe 20 iulie. Doctorii i-au spus că este o problemă intestinală și că ar trebui să fie internat în spital. Fusese la spital împreună cu un prieten care s-a oferit să-l însoțească. Într-un final au hotărât să nu rămână atunci la spital și au plecat. Însă până pe 26 iulie starea lui era aceeași. Ca urmare a insistenței soției sale, a hotărât să-l cheme pe același prieten și, în ziua Sfintei Mucenice Paraschevi, au mers la Spitalul Genimatas. Din ceea ce spune însoțitorul său, Andrei, la intrarea în spital, nu arăta deloc bine. Doar ce l-au văzut medicii, au constatat gravitatea situației lui și într-un timp foarte scurt toată secția de gardă se afla în jurul lui.

Bolnavul îndată a intrat în comă și a fost introdus la Terapie Intensivă, iar de acolo s-a trezit la Spitalul Sismanogleio. Pe durata transferului său la acest spital, doctorii însoțitori au spus prietenilor acestui bolnav că în acel moment doar inima funcționa singură, în rest toate celelalte organe funcționau prin susținere.

Eu am ajuns la Spitalul Sismanogleio pe 28 iulie, chiar de ziua mea de naștere. Atunci l-am văzut pe Andrei într-o stare jalnică, era conectat la aparate, schimbat la față, cu picioarele învinețite de la genunchi în jos. Medicii erau panicați, încă nu reușeau să identifice virusul care îi provocase această situație.